

VASADI PÉTER
Angyal(i) előzetes I.

Örökéző lángkörben izzik,
 mint emberi testet öltő
 csipkebokor, nemtelen
 és szép, izmai vannak,
 áthatja a teremtést
 villámsebesen, nem gondol
 semmit, mert ő a Szándék
 zsenije, az örök változás
 éppúgy léte lényege, mint
 az állandóság, van ideje,
 bukszában akár az aprópénz,
 de időtlen, meggyógyítja
 a súlyosan sebesült erdőt,
 éneke seregély-felhő, be-
 burkol bárkit, mint a köpeny,
 s míg az beszél, mutogat,
 henceg, levillan róla, mint
 érzéketlenről az áldás,
 ő meg ráterül a világra:
 sugaras háló. Szépség,
 vagyis nem vélekedik, nem
 foglal össze, fogalmazni
 se tud, idegen nyelv nem
 gyötri az ajkát, alkotás
 nem kenyere, de eszik jó-
 ízűen kenyeret, ha szellem-
 testét sürgeti bentről
 a sugallás, mindent tud,
 mielőtt tudna, átmenetek
 fonódnak össze benne
 állandósággá, hússzíve
 nincs, ritmusát eleven
 gyémánt adagolja, bőrét
 engedelmességnek hívják,
 vörös haját csillapított
 tűznek, a törvények gúzsába
 kötözöttek föltétlen
 ura, odaáll hát a sátor
 elé, a frissen sült, első
 füves gödölyéből kér, és
 a lepényből, rág s megeszi.

Álma sincs. Egy vágytalan
 mire vágyrna, ha már meg-
 merítettett a teljesülésben?

*

Neve sincs. Mindenütt-nek
 kéne nevezni. Irány-nélkülinek,
 ugyanúgy Orkán-nak, Kereső-nek,
 mint Szótlanság-nak, s mert
 a létet közli, Mindünk-nek,
 vagy Benne külön-nek, s így:
 Benned-különb, s ki tudja,
 hány milliárd neve van még.
 Minden másként ugyanaz
 abban a zónában, mit besugároz.
 Küldött. Idenéz. Szikrázó
 csillagfénynek tetszik a
 tekintete, éber a Napra,
 holott másra figyel, hisz
 egymást gyújtogatja tüziük.
 Csak ha kihunyra a Nap,
 kövesedne el ő is. Bár az
 a mustármagnyi s roppant
 hőség tovább keringtetné
 vakon is, mint öklömnyi
 sziklasötétet. Szeme sincs.
 Érez s lát az egész teste.
 Lénye, s nem a vasa, haragja
 üti át könnyen a hazugság
 páncélos krokodilbőrét,
 az elvénült tagadás meszes
 üregét, ferdén benne ragyog.
 Az emberi dzsungel alja-
 növényzetében tekereg az
 óriásmozgás, figyelme
 földhöz szögezi. Tátog a
 lapos fej sűrűn fogazott
 szája friss levegőért.
 Nem kap. Csöndesül sziszegése.
 Ő ínnyéből löki ki farkas-
 fogait. Minden vér könyörög.